

Aš netiriu nusikaltimų
Tai per daug lengva
Aš nuraminu pasiklydusias sielas

Pikšė Teit

Prologas
Anglija, 1987

Piksė nusiruzgino po apklotais į lovos galą ir susirietė į kamuoliuką. Apačioje virtuvėje barnis vis garsėjo, riksmi aidėjo pro plyšius grindyse, sproginėjo it kulkos ir gąsdindami smigo į mažą širdelę. Tamsoje mergaitė spaudė prie krūtinės žaislinį šuniuką, tačiau jis buvo per menkas skydas apsisaugoti nuo pykčio pliūpsnių, pasiekiančių jos ausis net pro antklodę ir kelias paklodes. Prie tėvų rietenų Piksė jau buvo pripratusi, tačiau kiekvieną tulžingą dūrį priimdavo taip, lyg girdėtų pirmą kartą. Mergaitė stipriai užmerkė akis ir ašaromis vilgydama medvilninę paklodę laukė neišvengiamo palengvėjimo.

Ir jis visada ateidavo. Ji pajusdavo jį tą akimirką, kai jau, rodėsi, mirs iš nevilties. Švelnus dudenimas ausyse, pažįstamas sunkumas galūnėse, palaimingas jausmas, kai atsiskiri nuo savo kūno ir palieki tą fizinę savo dalį toliau tįsoti lovoje, o pati pakylė ir sklendi lyg lengvas dūmelis; tada siela ima dainuoti iš laimės ir neapsakomo malonumo.

Piksė atsidūrė pievoje. Ji negalėjo prisiminti, kada jai taip atsitiko pirmą kartą, tik suvokė, kad tas jausmas pažįstamas visą gyvenimą. Dabar ji nebeverkė. Ji žinojo, kad čia jos niekas

neras. Niekada nesurasdavo, kažkaip jautė, kad ir niekas nepamatys. Nes tai neįmanoma. Čia *jos* prieglobstis, čia ji visiškai viena.

Mergaitė giliai įkvėpė gardaus kaimiško oro. Švelnus vėjelis kedeno jai plaukus, aukštoje žolėje draugiškai čirpavo žiogas. Pilkšvai melsvame vakarėjančiame danguje plaukė lengvi debesėliai, lyg medvilnės pūkų laiveliai su rausvomis burėmis. Žemiau jų nardantys kirai irgi atrodė rausvi. Piksė žinojo, kad laikas jos nespaudžia, – ji *visada* turėjo marias laiko žaisti šitoje užburiančioje pievoje, nes ji, šita pieva, išties atrodė stebuklinga vaikui, augančiam mieste ir pažįstančiam vien žolę ir augalus, kurie yra parke kaimynystėje ir nedideliame apleistame vidiniame namų kiemelyje.

Ši pieva Piksei buvo tiesiog malonus pabėgimas nuo nemalonios situacijos. Ji buvo maža ir ne viską tinkamai suprato. Ji įsivaizdavo atsidūrusi danguje. Žinojo, kad nevalia klausinėti. Nesąmoningai nujautė, jog tai turi likti paslaptyste, nes jei papasakos tėvams, jie paprasčiausiai ja nepatikės. Gal net apšauks melage. Tačiau kada nors ateis laikas, ir ji išsiaiškins, kaip tai vyksta ir kaip visa tai suvaldyti. Ji suvoks, kokia galiniga Dievo dovana gebėti atsiskirti nuo savo fizinio kūno ir prasmukti pro šydą. Kada nors ji tam sugalvos pavadinimą. Gražų, tiksliai atskleidžiantį tai, kas tuo metu vyksta. *Laikoslydis*.

Nežinodama, kokia ateitis jos laukia, Piksė žaidė savo asmeniniame dangiškame pasaulėlyje, gaudė drugelius ir sekiojo akimis biteles, dūzgiančias saulučių ir bajorių žieduose. Ji negalėjo žinoti, kad niekur toli nenukeliavo, kad liko ten, kur ir buvo, tik jau kitame laike. Gilioje praeityje, tada, kai dar

nebuvo gimusi, kai dar nebuvo pastatytas jos namas, kai net jos seneliai dar nebuvo gimę.

Ji nežinojo, nei kur atsidūrē, nei kas jos laukia. Ir tai buvo be galo paprasta, palaimingai malonu ir nekēlē jokia pavojaus.

Kol kas.

Pirmas skyrius
Kornvalis, 2013

Migla nuo jūros apgaubė žemę kaip kempinė, prislopindama šviesas ir laistydama laukus ir kalvas lengvu lietumi. Tokioje drėgmėje oras visada būna šaltesnis. Nors ir storais žieminiais kailiais, avys būriais glaudėsi tarp akmenų, kad būtų šilčiau, o iš miško išniręs kvailelis zuikis apsigalvojęs vėl šmurkštelėjo į tankmę. Pliki belapiai medžiai virpėjo šaltyje, pilkame niūrumo šiūruodami plonomis pajuodusiomis šakomis, ir tik kirai drįso skraidyti vėjyje baugiai krykaudami, lyg atliepdami seniai nuskendusią žvejų aimanoms. Jūros potvyniui nuslūgus, estuarijos* vagose knibždėjo nelaimėlių gyvių, užsilikusią negiliuose vandens telkiniuose ir drėgno smėlio balose, viskas aplink atrodė nyku ir nesvetinga.

Tokią dieną visai netinka keliauti, bet Briusas ir Olivija Talvinai, ryžtingai nusiteikę, skubėjo iki Kalėdų įsikurti savo naujuose namuose Kornvalyje. Įsitaisęs prie žvilgančio juodo reindžroverio vairo ir atidžiai klausydamasis palydovinės navigacijos programėlės duslaus moteriško balso Briusas lėtai

---

* Estuarija – į jūrą įtekančios upės žiotys.

vairavo visureigį dėl miglos. Vešlūs šviesiai rudi plaukai, žalsvai gelsvos akys ir dailus platus veidas bylojo jį kadaise buvus itin patrauklų, bet dabar dėl nuovargio akys prarado spindesį, buvusio žavesio nebeliko, kaip per ilgai vaisių dubenyje užsigulėjus persikui; jis tiesiog atrodė pervargęs. O štai Olivija, daili šviesiaplaukė moteris, žvitrių mėlynų akių, baltais dantimis ir plačia šypsena, buvo puikios nuotaikos. Ji nieku gyvu negalėjo išsидуoti, kad labai jaudinasi, nes į šį naują nuotykią buvo sudėjusi visas viltis.

– Argi ne nuostabu? – gal jau šimtąjį kartą paklausė ji džiaugsmingai, švytintį veidą pasukdama į du savo vaikus, kai palydovinės navigacijos balsas pranešė, kad iki tikslo liko tik dešimt minučių kelio.

Abu vaikai nekrepė į ją dėmesio. Penkiolikmetis Zachas aipade žiūrėjo filmą. Rudojo cukraus spalvos plaukai, žalsvos akys, inteligentiškas žvilgsnis ir maža berniukiška retomis strazdanėlėmis nuberta nosis. Jo jaunesnė sesuo Tabita buvo labai panaši į mamą: ilgų šviesių garbanotų plaukų ir svajingų mėlynų akių. Trylikametė smalsiai žvalgėsi pro langą, jos vaikišką vaizduotę kurstė nykaus gamtovaizdžio grožis. Ir tikrai, jis įžiebė joje ugnelę, mažą kūrybiškumo kibirkštėlę, dar nespėjus prarasti vaikiškos nuostabos. Briusas keiksnojo orą, Olivija stengėsi į viską žiūrėti pozityviai, Zachas sėdėjo įnikęs į Džordžo R. R. Martino fantazijų pasaulį, o Tabita ant aplytų pakelės krūmų regėjo perlų karolius ir žolėje tviskančius deimantus. Vingiuotiems keliukams vis labiau siaurėjant ir miglai tirštėjant, jos žavėjimasis aplinka augo, nes ta naujoji vieta buvo tarsi kitoje galaktikoje, toli nuo šviesių metalinių

konstrukcijų pastatų Noting Hilo gatvėse, ir žadėjo kažką stebuklingo.

Jų naujieji namai – Sent Sidvelo dvaras – stovėjo ilgos platanmedžiais apsodintos alėjos gale. Tai buvo didžiulis karalienės Elžbietos laikų pilkas mūrinis E raidės formos pastatas su trimis olandiško stiliaus frontonais ir aukštomis stačiakampėmis kaminų sangrūdomis. Akį traukė harmoningos statinio proporcijos ir žaismingais raižiniais puošti dailūs frontonai, tačiau lengvabūdišką išorinį žavesį stebė langai. Atrodė, lyg jie žvelgtų į pasaulį nepatikliai, tarsi žmogaus, nenorinčio būti trikdomo, akys. Tiksliau, žmogaus, prašančio palikti jį ramybėje.

Reikia pripažinti, vaizdą gadino dar ir nusileidusios ūkanos. Atrodė, dvaro rūmai stūkso lyg iš praeities išniręs vaiduoklis – lyg koks vaiduokliškas galeonas, plaukiojantis jūrose, apipintas baugiais vietos žveju, mėgstančių pagąsdinti turistus alinėse prie bokalo alaus, pasakojimais. Olivija troško, kad išlįstų saulė ir vaikai galėtų pasigrožėti įspūdingo dydžio ir grožio dvaro sodais. Kai ji čia lankėsi pavasarį, nors ir neprižiūrimi, sodai išties atrodė įspūdingai. Čia buvo mūrinė sienelė atitvertas daržas, prižėlęs piktžolių, bet turintis didelį potencialą suvešėti iš naujo; du didžiuliai Viktorijos laikų šiltnamiai – gerai nušveitus, stiklai vėl spindėtų kaip nauji; didelis obelių ir kriaušių sodas bei neaprėpiamos vejės, kurias Briusas mielai pjaus mažuoju traktoriuku. Visa tai pareikalautų nemažai darbo, nes tolimesnis Briuso giminaitė, testamentu palikusi jam šią dvarą, akivaizdžiai stokojo ir pinigų, ir entuziazmo ką nors tvarkyti, tad viskas buvo atiduota gamtos globai. Šią niūrią

dieną dvaras išties neatrodė patraukliai, veikiau nesvetingai, ir Olivijos galvoje kirbėjo mintis, ar jie pasielgė teisingai, paskubėję parduoti namus Londone ir persikraustyti čia. Sent Sidvelo dvaras buvo siaubingai apleistas, o dabar dar ir viduržiemis. Kokį velnią jie sau galvojo?

Moteris pažvelgė į sutuoktinį, šis sėdėjo sukandęs dantis, tarsi irgi gailėtusi, kad paskubėjo, bet ji tuoj pat priminė sau, kodėl jie taip skubotai atsisakė miestietiško gyvenimo ir atsibeldė į dvarą pasaulio pakrašty. To reikalavo Briuso sveikata – paprasta, kaip dukart du. Jie griebėsi šitos taip nelauktai atsiradusios galimybės, kaip griebiasi virvės du bėdon patekę kalnų alpinistai, gerai nežinodami, kas jų laukia kitame virvės gale. Briusui reikėjo ramybės po patirto didelio nervinio išsekimo, susikaupusio per ilgus prekybininko darbo metus, – Olivijai pagaliau pavyko prikalbinti jį mesti tą darbą, – ir žūtbūt keisti profesiją. Saldi svajonė apie paprastą ūkininko gyvenimą atokiame Kornvalio kaime išsipildė kaip tik tada, kai jam šito labiausiai reikėjo. Apie ūkininkavimą Briusas neišmanė absoliučiai nieko, bet argi tai turėtų būti labai sunku?

Briusas sustabdė reindžroverį priešais kolonomis paremtą prieangį. Vos tik automobiliui sustojus, atsilapojo didelės medinės durys ir jose pasirodė apkūni žilaplaukė moteris ilga juoda suknia, pečius apsigobusi marga skraiste su kutais. Jai įkandin išėjo stotingas jaunas vyras susitaršiusiais rudais plaukais, nesiskutęs, vilkintis storo audinio tamsiai mėlyną žvejo striukę ir avintis suvarstomus aulinius batus. Olivija ir Briusas susipažino su Elza Tregoning ir jos sūnumi Tomu dar

pavasarij, kai čia lankėsi pirmą kartą. Tai buvo romūs ir mažakalbiai kaimo žmoneliai. Elza jau daug metų dirbo pas buvusią šio dvaro savininę ponią Delaver ir po penkių dešimtmečių tarnystės troško kuo greičiau atsistatydinti. Olivija bandė rasti jai pamainą, bet niekas į jos skelbimą neatsiliepė, nors vietos skelbimų lentoje šis kabėjo jau daugiau kaip septynis mėnesius. Olivija nė neįsivaizdavo, kad bus taip sunku kaimiečiui rasti norinčių dirbti. Tomas prižiūrėjo ūkį, prieš tai iki mirties ūkio reikalais rūpinosi jo tėvas, o jis dirbo laukuose ir atliko kitus dvare reikalingus darbus: kapojo malkas, valė nutekamuosius vamzdžius. Vyrukas, regis, apsidžiaugė, kai Briusas užsiminė neketinąs jo atleisti, ir net truputį suglumo Briusui pridūrus, kad jis pats norįs imtis ūkininkavimo, jei tik Tomui užteks kantrybės jį mokyti. Olivija iškart suprato jauno vyro sutrikimo priežastį – su džinsais, sportiniais bateliais ir brangiu džemperiu Briusas nė iš tolo neatrodė panašus į tą, kuris savo noru galėtų tapti kaimiečiu.

Laimė, Elza sutiko pasilikti, kol šeima įsikurs.

– Manau, taip bus geriausia. Šitam senam namui prireiks laiko priprasti prie jūsų, – išdainavo ji švelnia kornvališka tar-me, žodžius palydėdama supratinga šypsena. – Naujakuriam čia gali būti šiek tiek neįauku.

Olivijai jos žodžiai nuskambėjo keistai: moteris kalbėjo apie namą kaip apie žmogų su tam tikrais jausmais. Ji pasijuokė iš Elzos kaip iš ekscentriškos asmenybės ir nusprendė skelbimo dar nenuimti. Tačiau kai moteris su sūnumi nulipo laiptais ir atėjo žvyruotu takeliu padėti susinešti lagaminų, Olivija jiems buvo dėkinga, kad atvyko ne į tuščius namus.

Olivija apsidžiaugė išvydusi didžiajame vestibulyje kaitriai liepsnojančią židinį. Ugnis smagiai laižė milžiniško dydžio pliauskas, medis degė pokšėdamas ir traškėdamas, spjaudydamas į orą kamuolius dūmų. Olivija buvo pasamdžiusi vietos statybininkų kompaniją minimaliems remonto darbams atlikti, nors pastato griaučiai vis dar buvo gražūs ir stiprūs; visuose kambariuose įrengti didingi marmuriniai židiniai, stovėjo daugybė medinių antikvarinių baldų, buvo gausybė paveikslų paaukuotuose rėmuose. Ant sienų kabojo išblukę gobelenai, medinių lentų grindys nuklotos numintais kilimais, tačiau Briusas ir Olivija turėjo lėšų aptvarkyti tik kelis kambarius, kuriuose ketino patys apsigyventi. Kada nors reikės pakeisti visą pastato elektros instaliaciją bei vandentiekį ir kanalizaciją, nes nuo karalienės Viktorijos laikų čia niekas nebuvo remontuota, tačiau tai jiems atsieis nemenką sumelę. Kol kas svarbiausia įsikurti ir tik paskui pagalvos, ką galima suremontuoti. Nors ir dvelkią gilia praeitimi, vis dėlto tai buvo jų svajonių namai, ir, vaikams nubėgus rinktis kambarių, Olivija pabandė nusikratyti nerimo ir su palengvėjimu atsiduso – kelionė buvo ilga, bet pagaliau jie atvyko.

Briusas paėmė žmoną už rankos.

– Viskas gerai, tiesa? – paklausė žvelgdamas į ją gelsvai žaliomis akimis ir laukdamas pritarimo, nes, nors šį sprendimą priėmė abu, jis gerai žinojo, kad pagrindinis motyvas kraustytis čionai buvo jo sveikata.

– Tiesiog tobula, – atsakė ji ir patenkinta nusišypsojo. – Bet norėčiau užsivilkti dar vieną megztinį, – pridūrė drebėdama nuo šalčio.

Židinyje liepsnojo ugnis, tačiau namas buvo įšalęs.

Olivija apžvelgė vestibulį ir susimąstė apie buvusią Sent Sidvelo dvaro šeimininkę, paslaptinę Briuso giminaitę, testamentu palikusią jam visą savo ūkį. Briusas nieko apie ją nebuvo girdėjęs, o ir ji menkai ką teiškinio, paminėjo tik tiek, kad jis esąs vienintelis dar gyvas artimas jos giminaitis. Be didelių pastangų jiems pavyko išsiaiškinti, kad Delaver pavardę ji gavo ištekėjusi, o mergautinė jos pavardė – Pengauer. Pavasarį Elza jiems papasakojo, kad Pengaueriai šiuos rūmus pastatė dar karalienės Elžbietos I laikais ir šeima nuolat gyvena čia beveik keturis šimtmečius. Šiek tiek pasigilinęs Briusas išsiaiškino, kad jo giminėje nėra buvę nei Delaverų, nei Pengauerių, betgi koks skirtumas? Ponia Delaver paliko Sent Sidvelo dvarą jam ir už tai jai nuoširdžiai ačiū.

Keturių asmenų šeimai toks namas, suprantama, buvo per didelis, galvojo Olivija, vaikščiodama po didžiąją svetainę su aukštomis, gipso lipdiniais puoštomis lubomis ir aukštais langais su vidstakčiais. Moteris stebėjosi, kad poniam Delaver taip ilgai gyveno čia visiškai viena. Sunku patikėti, jog čia buvo įsikūrusi ne didžiulė šeima su daugybe aptarnaujančio personalo, o tik vienas žmogus. Olivija niekada nebūtų ryžusis apsigyventi tokiuose rūmuose, bet kai prieš devynis mėnesius vieną gražią pavasario dieną pirmą kartą čia apsilankė, šitą namą iškart pamilo; jis iš tiesų tąkart atrodė įspūdingai ir teikė viltį, kad jame bus ramu ir miela gyventi. Čia bus kaip tik ta tinkamiausia vieta Briusui atsigauti po nervinio išsekimo, o Olivija galės įkurti puikiausią tapybos studiją. Ji jau pasirinko jaukią svetainę su vaizdu į nedidelį uždarą kiemelį, ten bus

jos darbo kambarys. Jai neberekės piešti knygoms iliustracijų ant stalo virtuvėje ir būti nuolat trukdomai vaikų ar begalinių durų skambučių dėl pristatomų visos šeimos narių užsakytų prekių iš prekybos tinklo „Amazon“. Čia bus tiesiog pasakiškai nuostabu.

Dar ją žavėjo tai, kad dabar jie gyvens prie jūros, kuri vos už kelių mylių nuo dvaro. Ar įsivaizduojate, kaip malonu eiti pasivaikščioti pajūriu? Kada tik panorėjus basomis bristi per smėlį. Gulėti saulėje ant kranto ir klausytis švelnaus bangų ošimo. Visa tai įsivaizduodama Olivija žvelgė pro mažus segmentuoto lango kvadratėlius į sodą, skendintį migloje ir jau atslenkančio vakaro prietemoje. Viskas atrodys dar nuostabiau rytoj, kai patekės saulė, tikino ji save.

Pasitraukusią nuo lango ją staiga išgąsdino šito kambario dydis. Ji nebuvo pratusi prie tokių erdvių. Neišmanė, kaip jose elgtis. Jai svaigo galva ir vieną išgąstingą akimirksnį suabejojo, ar įstengs čia priprasti. Suprantama, reikėjo milžiniškų valios pastangų ryžtis palikti namus, draugus ir viską, kas jiems buvo artima ir pažįstama, bet jie abu vieningai sutarė, kad svarbiausia – Briuso sveikata. Nebus sveikatos, nebus ir Briuso. Nebus sveikatos, neberekės nieko. Be to, vaikams irgi išeis į naudą tiek laisvės ir gryno oro. Jiems visiems tai atneš daug naudos. Tai bus pats išmintingiausias kada nors jų šeimos priimtas sprendimas – *pats geriausias*, ji tuo nė kiek neabejojo.

Bet staiga jai nudiegė širdį – galvoje šmėstelėjo mintis ir lyg aštrių spygliu nudūrė visą jos pozityvumą. Olivija vėl išvydo save jaukioje virtuvėlėje Londono name su puodeliu arbatos rankoje, tyliai grojant muzikai. Kaip gera ir miela buvo toje

mažoje, bet taip gerai pažįstamoje erdvėje. Olivija nuvijo šalin tą vaizdinį. Ne, čia irgi bus nuostabu, patikino save gal jau tūkstantąjį kartą. Nauja pradžia, naujas nuotykis, o kai visiškai įsikurs, Sent Sidvelo dvare bus lygiai taip pat jauku, kaip ir buvusiuose namuose Londone.

Olivija sunėrė rankas ant krūtinės ir nusipurtė. Kaip Briusui ką tik sakė, reikia užsivilkti dar vieną megztinį... o gal netgi du.

Dvaro rūmuose įsirengti jaukius namus – nemenkas iššūkis, bet jie jau buvo padarę čia keletą pakeitimų, kad namas neatrodytų toks neapsakomai didelis. Jie nusprendė nesinaudoti palėpe. Kam dar šeši maži tarnų kambariai palėpėje, kai aukštu žemiau jau ir taip yra dešimt didžiulių miegamųjų? Ant siaurų laiptų į palėpę Olivija jau buvo įstačiusi naujas duris ir atitvėrusi palėpę nuo viso namo. Kol kas tos senos medinės grindys, plikos baltos sienos ir paprastos metalinės lovos tegu riogso neliečiamos.

– Bijau, kad namui tokios permainos nelabai patiks, – išvydusi, kas daroma, tąsyk suabejojo Elza, bet Olivija ją nuramino, esą namui teks priprasti. Elzos tai neįtikino. Moteris įsisprendė delnais į šonus, primerkė jūros žalumo akis ir nepritardama pakraipė galvą; tuo jos prieštaravimai ir baigėsi.

Niekam nepatinka pokyčiai, Olivija tą suprato. Kita vertus, niekas nestovi vietoje. Tokia jau pasaulio tvarka. Sent Sidvelo dvarui teks su tuo susitaikyti, taip pat ir Elzai Tregoning.

Pirma naktis praėjo gan keistai. Briusas ir Olivija sau pasirinko didžiausią miegamąjį. Jis buvo į pietus, pro langą matėsi

pieva ir didelis tvenkinys. Miegamajame stovėjo didžiulė senovinė lova su statramsčiais, tvirta medinė spinta ir komoda bei elegantiškas staliukas su veidrodžiu, visi baldai iš riešutmedžio. Vienoje sienoje buvo įtaisyti dideli Tiudorų dinastijos stiliaus langai su stačiakampiais padalijimais, o po jais įmontuoti žavūs poilsiui skirti minkšti suoliukai. Olivija šitą kambarį įrengė pagal savo skonį: išklajavo sienas firmos „White Company“ apmušalais, pakabino jų firmines užuolaidas, ant grindų patiesė jūržolių spalvos kilimą ir paklojo tos pačios firmos patalynę, bet vis tiek kambaryje buvo keistai nejauku, tarsi kas stebėtų ją iš pasalų ar pats namas turėtų akis ir priekaištingu žvilgsniu visur ją lydėtų. Migla visai užklojo žemę ir, į sodus atslinkus vakaro sutemoms, lauke nieko negalėjai įžiūrėti, tik neperregimoje tamsoje retsykais šmėstelėdavo drovi mėnesiena. Toje tamsoje lyg oniksas žibėjo tvenkinio vanduo. Palei pastato sienas ir platanmedžių šakose užavo vėjas, senas namas girgždėjo ir dūsavo lyg priekabus senolis, nepatenkintas atvykus keistiems miestiečiams. Olivija gulėjo atmerktomis akimis ir ištempusi ausis gaudė kiekvieną neįprastą garsą. Ji ilgėjosi tylaus naktinio automobilių gaudesio ir raminančios šiltos rusvos šviesos, žybsinčios pro užuolaidų plyšius jos miegamajame Noting Hile. O čia tvyrojo aklina tamsa, tarsi ją, Oliviją, būtų prarijęs milžiniškas banginis. Olivija prisiglaudė Briusui prie šiltos nugaros ir jai truputį palengvėjo, kai jis suėmė jos ranką ir priglaudė sau prie krūtinės. Po kelių minučių jis užmigo, ir Olivija pirmą kartą pasijuto jam dėkinga už knarkimą, nes klausantis jo nebebuvo taip baisu. Moteris vylėsi, kad abu vaikai jau miega,

o ne guli atmerktomis akimis ir, kaip ir ji, nesijaučia lyg musė barščiuose.

Zachas nenorėjo prisipažinti, kad jam baisu. Penkiolikmetis jau nuo aštuonerių gyveno mokyklos bendrabutyje. Tačiau vėjo aimanos jam skambėjo kaip tyli žmogaus rauda, o grindlentės girgždėjo taip, lyg kas tapentų koridoriumi link jo kambario. Jis įsivaizdavo, kad bet kurią akimirką durys atsidarys ir į vidų su kirviu rankoje įvirs Vaıldlingas ar Baltasis Klajūnas. Lova su keturiais statramsčiais jam kėlė siaubą. Tiesą sakant, visas namas jam atrodė kaip iš siaubo filmo. Tėvai turbūt išprotėjo sumanę kraustyti gyventi čia, į šitą atokų užkampį, kur nepažįsta nė vieno žmogaus. Jis mieliau būtų pasilikęs Londone. Ten bent jau malonūs kaimynai ir gatvės apšviestos. Zachas markstėsi tamsoje, bandydamas sutramdyti įsiaudrinusią vaizduotę. Galiausiai, kad nebūtų taip baisu, užsidėjo ausines ir klausėsi savo mėgstamo grojaraščio, kol palengva nugrimzdo į neramų miegą.

O Tabitai, priešingai, visai nebuvo baisu. Ji sėdėjo sukryžiuavusi kojas savo kambaryje ant minkšto suoliuko prie lango ir žiūrėjo į debesis, kaip šie iš lėto tirpsta ir mėnulio šviesa plonomis sidabro gijomis išraižo dangų, lyg jame sklęstų maži lengvi angeliukai. Pro mažus stiklo kvadratėlius ji susižavėjusi žvelgė į užburiantį naująjį pasaulį, kuris vėrėsi prieš ją po truputį, neskubėdamas. Šešėliuose skendintys medžiai mojo jai liaunomis šakomis, ir mergaitė įsivaizdavo, kaip jie atgyja tarsi milžinai, nusprendę susiburti sode, laikrodžiui išmušus vidurnaktį. Turbūt jie moja jai sveikindami atvykusią

į naujus namus ir laikydami ją ypatinga, nes ji geba matyti juos tamsoje.

Tabitai iškart čia labai patiko. Jai patiko lova su baldakimu ir storomis aksominėmis užuolaidomis, mediniai sienų apkalai ir minkšti suoliukai po langais, seni, istorija dvelkiantys koridorai, kreivos sienos ir girgždančios medinės grindys. Ji vylėsi pamatyti vaiduoklį, nes tokiam sename name kaip šis neabejotinai turėtų knibždėti čia gyvenusių ir numirusių žmonių sielų. Kai buvo maža, dažnai naktį nubudusi matydavo kambarėje šmėžuojant tamsius siluetus. Iš pradžių jos, tos peršviečiamos būtybės, ją baugino ir ji išsigandusi skubėdavo įjungti šviesą, bet tada jos iškart pradingdavo. O kai į rankas pakliuvo Antonijos Barber „Vaiduokliai“ – sena, bibliotekoje aptikta nudrengta knyga, kurią ji perskaitė palindusi po antklode ir pasišviesdama elektriniu žibintuvėliu, – mergaitė susižavėjo paranormaliais reiškiniiais ir daugiau nieko nebebijojo. Zachas vaiduokliais netikėjo, o tėvams ji nieko nepasakojo, nes manė, kad jie būtinai suras logišką paaiškinimą, paneigiantį vaiduoklių buvimą. Šito ji nenorėjo girdėti. Tabita žinojo, kad tai, ką ji mato, iš tiesų egzistuoja, todėl jau senių seniausiai nusprendė savo potyrius laikyti paslapyje. Argi nebūtų nuostabu, jei bent vieną vaiduoklį pamatytų ir čia? Mergaitė žiūrėjo į nuslenkantį debesį, pro kurio kraštą apskritą veidą jau kyščiojo visa matantis naktinis sargas, ir iš visos širdelės vylėsi išvysti ką nors nežemiško.

Po nakties išaušo vaiskus giedras rytas. Pievelę nuklojęs šerkšnas ankstyvo ryto saulėje tviskėjo it pasakų fėjos pažertos

dulkės. Piktas vėjas nurimo ir dabar nuo estuarijos pusės Sent Sidvelo dvaro rūmus glostė švelnus vėjelis, atsiduodantis druskingu jūros vandeniui. Olivija atitraukė užuolaidas ir patenkinta nusišypsojo savo naujiesiems namams – šerkšnu pasidabinęs pastatas atrodė toks mielas ir nekaltas. Akį traukė po žiemos rūbu snaudžiančios išstypusios piktžolės ir išvešėję krūmynai. Šaltame žydrame danguje sklendė rudasis peslys, graudžia aimana kartkartėmis sutrikdydamas tylą. Pernakt užšalusio tvenkinio paviršiumi krypavo porelė didžiųjų ančių. Olivija grožėjosi šituo reginiu, nes saulė netrukus ištirpdys šerkšną ir žemė vėl pajuos, su ištižusiu sniegu užgrius begalės darbų, nes reikės šiems sodams sugražinti anksčiau čia puoselėtą grožį. O ji tą tikrai padarys, garbės žodis. Šiuo metu ji neprisiėmė jokių naujų projektų, nes norėjo visą laiką skirti šitam dvarui, kad jis kuo greičiau taptų jų jaukais naujais namais.

Elza jau buvo paruošusi pusryčius ir palikusi valgomajame ant elektrinės plytelės. Namas nebuvo renovuotas, tad virtuvė, podėliai, indų plovykla ir maisto sandėliukai vis dar buvo atskirti nuo pagrindinės gyvenamosios dalies žaliomis durimis, kaip ir visur kitur žyminčiomis pagalbines patalpas. Už jų – tarnų valdos ir ta namo dalis, kur tradiciškai šeimos nariai nebuvo pageidaujami. Olivija norėjo atverti šitą namo dalį ir padaryti vieną didelę svetainės sykiu su virtuve erdvę, bet neturėjo tam laisvų pinigų. Bent jau kol kas.

Keista buvo keturių asmenų šeimai sėdėti viename ilgo raudonmedžio stalo gale, didesnę jo dalį palikus tuščią, bet Briusas su pasigardžiavimu kibo šveisti kiaušininės su kumpiu

ir pasiūlė iškart po pusryčių eiti patyrinti dvaro teritorijos. Naktį jis miegojo kietai ir negirdėjo jokio girgždėjimo. Vilkintis mėlynais languotais flaneliniais marškiniais atraitotomis rankovėmis, su džinsais, jis nejautė ir namie tvyrančio šalčio.

– Argi ne nuostabu? – kreipėsi jis į vaikus, nužvelgdamas pirma vieną, paskui kitą. – Koks jausmas apsigyvenus rūmuose? Siūlau pavalgius eiti pasižvalgyti po dvarą. Sakyčiau, čia niekas nepasikeitė nuo karalienės Viktorijos laikų. Tarsi viskas būtų sustingę tame laike.

Zachas džiaugėsi, kad pagaliau išaušo rytas. Pro langus švietė saulė, išguidama iš kambarių nakties šešėlius, o kartu ir jo baimes. Tėvo entuziazmas vertė jį jaustis kvailokai dėl savo naktinių baubų. Pamanyk, išsigando Baltųjų Klajūnų! Tai kvailėlis.

Tabita troško kuo greičiau apžiūrėti namą, bet Olivija norėjo, kad jie eitų laukan ir nesipainiotų jai po kojomis; jos laukė kalnai dėžių, kurias reikėjo iškrauti ir viską sudėlioti į vietas, ir ji nenorėjo, kad namiškiai jai trukdytų. Namą galės apžiūrėti ir vėliau, tam turės marias laiko.

– Na štai, – ištuštinęs kavos puodelį tarė Briusas ir atstūmė nuo stalo kėdę. – Pasirenkę žygiui po apylinkes? – Spindinčiomis akimis pažvelgė į Zachą ir Tabitą, paskui šypsodamasis pridūrė: – Mums reikės dalgių ir kardų prasikirsti kelią per piktžoles. – Tada pasisukęs į Oliviją sušuko: – Mūsų laukia dideli iššūkiai!

Zachas susitėpė sumuštinį, kurį ketino pasiimti į kelią. Tabita nuskubėjo rengtis ir autis. Olivija padėjo ant stalo servetėlę.

– Iššūkliai laukia ne tik lauke, bet ir viduje, – atsakė ji šypsodamasi. – Bet surėmę pečius šiuos rūmus paversime pasakiškais namais.

Po pusryčių Olivija rado Elzą virtuvėje. Šią patalpą ji troško atnaujinti pirmiausia, nes buvo apgailėtina pasenusi ir atgyvenusi. Čia stovėjo didžiulis pušinis stalas; nišoje, kur kadaise buvo sumūryta virtuvinė krosnis, stovėjo senovinė metalinė viryklė ir indauja, prikrauta žvilgančių varinių puodų ir keptuvių, matyt, niekada nenaudojamų. Olivija buvo nupirkusi indaplovę, bet iš stirtos nešvarių lėkščių plautuvėje galėjai spręsti, kad Elza nelabai moka ja naudotis.

– Ar viskas tiko ir patiko, poncia Olivija? – paklausė Elza.

Nors Olivija prašė kreiptis į ją tik vardu, Elza užsispyrusiai laikėsi įprastų formalumų. Ir dar ji buvo nepatenkinta, kad Olivija užėjo į jos valdas.

– Ačiū, viskas kuo puikiausiai, Elza, – linksmi padėkojo Olivija, nusiteikusi susidraugauti su vyresne moterim.

Elza virtuvėje jautėsi kaip žuvis vandeny. Žilais lyg balandžio sparnas plaukais, laisvai susegtais ant pakaušio, su balta prijuoste ant juodos, kulkšnis siekiančios suknius ir juodais suvarstomais aulinukais moteris atrodė kaip iš praėjusios eros, lygiai kaip ir šitas namas. Tiesą sakant, visa jos išvaizda ir elgesys buvo senamadiški, išskyrus didelį prenatalo pakabutį ant kaklo, derantį prie neįprastai žalių su mėlynu atspalviu akių. Olivija jautėsi kaip įsibrovėlė, nors šie namai buvo jos nuosavybė.

– Man reikėtų pagalbos, – lyg atsiprašydama pasakė ji. – Atsivežėme daug dėžių, reikia jas iškrauti. Ar galėtum padėti?

Elza linktelėjo ir nuėjo prie indų plautuvės nusimazgoti rankų.

– Kaip praėjo pirma naktis? Ar gerai išsimiegojot? – paklausė ji, imdama muilą ir atsukdama seną žalvarinį čiaupą.

Iš pradžių springdamas ir spjaudydamasis, rudas vanduo galiausiai ėmė tekėti lygia srove.

– Jei atvirai, buvo truputį baisoka, – prisipažino Olivija. – Nesu pratusi miegoti tokiaame dideliame name.

– O taip, namas didelis ir baugokas, – pritarė jai Elza, muihindamasi rankas ir žvangindama apyrankėmis ant abiejų riešų. – Tiesiog turėsite su juo susidraugauti.

– Tikiuosi, čia nesivaidena, ką? – nervingai nusijuokė Olivija. Vaiduokliais ji netikėjo, bet vis tiek norėjo būti tikra.

Elza pasisuko į ją, moters veidas sušvelnėjo.

– Ne, ponija Olivija. Jūs turbūt girdite natūralius užaujančio vėjo ar seno girgždančio namo garsus. Po kelių dienų į juos nebekreipsite dėmesio.

Oliviją tai nuramino.

– Puiku, nes paprastai galvoji, kad tokiuose pastatuose knibždėte knibžda vaiduoklių.

– Žmonėms juk patinka skleisti gandus, tiesa? Čia sutiksime nemažai vietinių, kurie tvirtins, kad name vaidenasi. Bet jūs jų neklausykite. Aš čia pragyvenau daugiau nei penkiasdešimt metų ir niekada nieko nebijojau.

– Ačiū, Elza. Džiugu tai girdėti, – atsakė Olivija. – Be reikalo prasižiojau.

Elza šiltai jai nusišypsojo ir nusišluostė rankas į virtuvinę skepetą.

– Na, tai nuo ko pradėsime?

Vilkinti paltu ir su šiltais batais Tabita nusekė paskui tėvą ir brolių pro užpakalines duris į didelę lauko terasą, žvelgiančią į vidinį kiemą. Terasą juosė elegantiška, bet jau pelėšiais apėjusi akmeninė baliustrada, nuo jos iki žvyro tako leidosi apsamojoje laiptai. Takas vedė per veją, kadaise kruopščiai prižiūrimą, bet dabar apaugusią piktžolėmis, šerkšno nuklontais kupsteliais kaip šuns kailio lopai. Tako gale pūpsojo apgailėtinos išvaizdos fontanas. Šioje apleistoje sodo dalyje jis atrodė tarsi pasiklydęs.

Tabita susižavėjusi žiūrėjo, kaip stingsta iškvėpiamas oras. Rytas buvo itin žvarbus, viskas nuklota baltai, matyt, Džekas Šaltis* darbavosi kiaurą naktį. Ore sukosi milijonai ledo kristalų, o virš galvų krykštaujantys kirai skelbė, kad netoliese yra jūra.

Puikiai nusiteikusi Tabita pasileido taku. Iš abiejų jo pusių dviem eilėmis augantys didžiuliai visžalių krūmų kamuoliai priminė milžiniškus kalėdinius pyragus, apibarstytus cukraus pudra. Tabita išsuko iš tako ir nubėgo per žolę, palikdama „Velingtono“ botų pėdsaką. Porai kiškių turbūt irgi buvo užėjęs toks pat noras, nes po nakties sniege buvo matyti dvi susikertančios mažų pėdučių juostos.

Galiausiai mergaitė atbėgo prie fontano ir sustojo. Tai buvo gan didelis apskritas, iš akmens išskobtas kūrinys. Jo centre stovėjo įspūdinga moters skulptūra. Ji atrodė vieniša, tarsi ilgus amžius niekieno nematoma ir nelankoma. Regis, jos šalinosi

---

* Animacinio filmo „Legendos susivienija“ (2012) personažas.

net varnos ir juodieji strazdai, kapsnojančios žolę kitame pievelės gale. Skulptūros akmuo buvo gerokai papelijęs ir apsamojęs, tačiau laikas moters grožio dar neįveikęs. Tiesą sakant, jos veidas atrodė patraukliai – tuo pat metu ir žavus, ir liūdnas. Grakšti figūra, ilgas sijonas, atrodė, plaikstosi vėjyje, o į dangų iškeltos rankos tarsi bylojo apie nuolankų prašymą. Tabita stovėjo priešais skulptūrą it apžavėta ir staiga nežinia kodėl pajuto gailestį. Moters galva buvo ilgesingai pakelta į dangų, lyg ji žvilgsniu kažko ieškotų debesyse. Išdžiūvęs fontanas tarsi paryškino jos vienišumą. Ten, kur anksčiau tyvuliavo vanduo, dabar buvo prikritę sudžiūvusių lapų.

– Tabita!

Tėvo balsas pažadino ją iš susimąstymo. Briusas stovėjo prie dailių medinių vartų aukštoje akmenų sienoje ir mojo jai ateiti. Mergaitė nenoriai paliko vienvėję liūdinčią gražią moterį ir nubėgo pas tėvą.

Už vartų buvo aptvertas daržas su dviem didžiuliais šiltnamiais, šalia jų pavirtęs gulėjo surūdijęs karutis, riogsojo nebenaudojami šaltlysvių griaučiai, kėpsojo storų rąstų prigrūsta malkinė. Kol Briusas nepatenkintas spoksojo į apkerėjusius šiltnamių stiklus ir bodėjosi mintimi, kad visa tai reikės iškuopti, Tabita ir Zachas apleistomis daržovių lysvėmis nuskuodė prie suklerusių vartelių kitame daržo gale ir nėrė pro juos į mišką. Tėvas dar bandė juodu sulaikyti, bet vaikai bėgo neatsisukdami. Juos žavėjo neaprėpiamos erdvės pojūtis, jaudino būsimų nuotykių perspektyva ir nė vienas nenorėjo lėtinti žingsnio. Čia buvo visko tiek daug, ir visa tai reikėjo pamatyti, atrasti, ištyrinėti. Įpratę prie ankštų Londono gatvių, šiose

beribėse platybėse jie jautėsi kaip rojuje. Net Zachas pradėjo džiaugtis gyvenimo dideliame dvare privalumais.

Galiausiai pro medžius jie pamatė žolių prižėlusią pievą, o tolumoje – ryto saulėje žvilgančią mėlyną estuarijos juostą. Pievos vidury stovėjo nedidelė pilka bažnyčia, apsupta paminklinių akmenų. Pribėgę vaikai sustojo ir staiga nuščiuvo, rimtais veidais įsispoksojo į kapinaites. Čia buvo baugiai ramu, kapinaitės atrodė apleistos, turbūt dešimtmečius nelankytos. Tik varnos straksėjo aukštoje žolėje, kur šerkšnas jau buvo nutirpęs. Tarp tradicinių paminklų buvo matyti ir keletas įvairių ant cokolių užkeltų obeliskų. Vienas kitas jau buvo smarkiai pakrypęs, gal nuo stiprių vėjų, pučiančių nuo estuarijos, o gal, susižavėjusi žvelgdama į juos svarstė Tabita, tuos akmenis išjudino nerimstančios čia palaidotų mirusiųjų vėlės.

Zachas, kurio vaizduotė nebuvo tokia laki ir išradinga kaip sesers, regėjo tiesiog paprastus paminklinius akmenis, pajudusius nuo laiko ir apirusius vėjyje. Tačiau jį labai žavėjo akmenyje iškalti užrašai, nes tai – istorija, o Zachą ypač domino praeitis. Jis pasileido tarp akmenų, panūdęs paskaitinėti užrašus.

Briusas pasivijo vaikus.

– Vaje, tik pažiūrėkit! – sušuko jis, rankomis įsisprendęs į šonus ir sunkiai gaudydamas orą. Dabar gailėjosi ilgai sėdėdavęs kabinete prie darbo stalo ir nedarydavęs mankštos. Betgi čia jis pradės ūkininkauti. Daug judės ir sustiprės. – Apleista bažnyčia. Nuostabu! – Kai pirmą kartą lankėsi šičia pavasarį, jis neturėjo laiko ateiti taip toli ir pasižvalgyti plačiau. Paėmęs Tabitą už rankos, patraukė prie bažnytėlės. – Pažiūrėkime, kas viduje, gerai?

Kai priėjo arčiau, Zachas jau buvo nubraukęs samanas nuo vieno paminklinio akmens ir bandė perskaityti užrašą.

– Kam priklauso visi šitie antkapiai? – paklausė Tabita.

– Mirusiesiems, – juokdamasis atsakė Zachas.

– Žinau, kad mirusiesiems, kvaily, – atšovė Tabita, vartydama akis. – Gal visi šitie palaidotieji kadaise gyveno didžiajame name?

– Spėju, kad šita bažnytėlė priklauso Pengauerių giminei, – ištarė Briusas. – Pažiūrėkime. – Jis pasilenkė ir pamėgino perskaityti užrašą ant vieno iš daugybės paminklų. – *Bernardas Pengaueris 1821–1881*. Matot? Nesuklydau.

– Čia irgi guli Pengaueris! – sušuko Zachas, pirštu krapštydamas samanas nuo palaidotojo vardo. – 1886–1965. Sakyčiau, gal Robertas, Robinas, Ričardas ar dar koks nors iš R raidės.

Tabita ištraukė iš tėvo saujos ranką ir nubėgo apžiūrėti šonu pasvirusio obelisko. Sustojo priešais jį. Ant cokolio stovėjo moters rankos bareljefas iš balto marmuro. Ant jos delno gulėjo maža vaiko rankutė. Užrašas ant cokolio po bareljefu skelbė: *Kordelija Pengauer 1862–1896. Te ilsisi jos siela taikoje ir ramybėje.*

– Tėveli, pažiūrėk į šitą! – sušuko ji. – Kaip manai, kas ji buvo?

Briusas priėjo prie dukros. Jis irgi perskaitė užrašą ir įdėmiai nužvelgė elegantišką skulptūrėlę. Plaštakų padėtis priminė baltojo balandžio siluetą.

– Na, – prabilo jis prisimindamas iškapstytą informaciją, kai tik sužinojo apie paslaptinę palikimą, – Tomas Pengaueris pastatė dvaro rūmus tūkstantis penki šimtai aštuoniasdešimt

šeštaisiais, susikrovęs turtus iš medienos, parduotos karališkajam jūrų laivynui statyti. Spėju, Kordelija Pengauer turėjo būti svarbi persona, jeigu jai skirtas toks įspūdingas paminklas. Karalienės Viktorijos laikais žmonės mėgo statyti įmantrius paminklus. Manychiau, ji buvo rūmų šeimininkė ir mama, nes saujoje laiko vaiko rankutę. Be to, mirė jauna. Vos trisdešimt ketverių. Galbūt mirė gimdydama. Kas ten žino.

Tabitai dingtelėjo, ar tik tai nebus ta pati moteris, kurios skulptūrą matė sode. Vos pagalvojus apie fontaną, kūnu nubėgo pagaugai. Mergaitė pasitrynė ranka sprandą.

– Ar jie visi iš Pengauerių giminės? – paklausė Zachas, strikinėdamas nuo vieno paminklo prie kito kaip bitė dobi-liukų pievoje ir skaičiuodamas Pengauerių pavardes.

– Sakyčiau, taip. Ar Talvinų nematei? – paklausė Briusas.

– Dar ne, – atsakė Zachas.

– Gal užeinam į vidų? – pasiūlė Briusas, žengdamas prie bažnytėlės durų. – O grįžę namo galėsime paieškoti bibliotekoje, gal ką rasime įdomaus. Dvaro biblioteka įspūdingo dydžio, – išdidžiai pridūrė.

– Namu, – pakartojo Zachas. – Skamba keistai.

– Keistai juokingai ar keistai siaubingai? – paklausė tėvas.

– Siaubingai, – atšovė Zachas. – Aš čia dar nesijaučiu kaip namie.

– O aš jaučiuosi, – įsiterpė Tabita. – Ir visai nenoriu grįžti į Londoną.

Briusas nustebo radęs bažnytėlės duris neužrakintas. Vaikai užėjo vidun paskui tėvą ir nuščiuvo. Tai buvo kuklūs maldos namai, suręsti Pengauerių šeimai, sprendžiant iš atminimo

lentelių su jų pavardėmis, siekiančiomis net septynioliktą amžių. Mediniai kauptai buvo sustatyti eilėmis priešais altorių ir didelį vitražą už jo. Altorių dengė balta švarutėlė staltiesė, bet ant jo nieko nebuvo padėta. Šita bažnytėlė, akivaizdu, nebenaudojama, atrode apleista ir nevėdinama, tik galėjai numanyti, jog kažkas ateina čionai pavalyti, nes ant palangių nesimatė prikritusių nugaišusių vabzdžių ar sudžiūvusių lapų pakampėse. Oras nebuvo užsistovėjęs, kaip galėjai tikėtis tokiame sename ir nebenaudojamame statinyje, įžengus apėmė malonus jausmas, lyg būtum patekęs į taikos ir ramybės oazę jūros audrų ir vėjų talžomame kraštovaizdyje.

– Norėčiau daugiau sužinoti apie Pengauerius, – sumurmėjo Briusas, pirštų galais braukdamas per marmurinį kažkokio Arturo Pengauerio, mirusio prieš tris šimtmečius, bareljefą.

Briusas kalbėjo su savimi, bet jį nugirdusi Tabita tarė:

– Pengauerių jau nebeturėtų būti likę gyvų, nes jei kuris nors dar gyventų, šitas dvaras nebūtų tau atitekęs.

– Tiesą sakai, mažule, – pagyrė ją tėvas.

– Ar ponias Delaver irgi buvo iš Pengauerių giminės? – paklausė dukra.

– Taip. Jos mergautinė pavardė – Emilija Pengauer; ji ištekėjo už Henrio Delavero, tad irgi turėtų būti palaidota čia, – pasakė Briusas. – Bet šviežiai supilto kapo aš nemačiau. O tu?

– Tėti, ar tu tikrai žinai, kad nesi iš Pengauerių giminės? – paklausė Zachas, plestelėdamas ant kaupto pirmoje eilėje ir sunerdamas rankas ant krūtinės. Čia buvo labai šalta, ir jis visas drebėjo. – Beje, kokie giminystės ryšiai sieja tave su ponias Delaver?

– Nežinau, – atsakė Briusas. – Manau, labai tolimi.

Jiedu su Olivija ne kartą buvo uždavę sau šitą klausimą. Į jį nieko negalėjo atsakyti ir Elza. Išsamesnėms paieškoms jiedu neturėjo laiko, o knaisiojimasis po Briuso giminės medį svarbios informacijos irgi nepateikė. Jei atvirai, Briusas turėjo rimtesnių darbų, nei domėtis savo geneologija.

– Kaip tu gali nežinoti? – papriekaištavo Zachas.

– Na, apskambinau savo gimines, bet jie irgi nieko nežino. Niekas nei apie Pengauerius ar Delaverus nieko nėra girdėjęs. Aš irgi ne visažinis.

Tiesą sakant, abu Briuso tėvai jau buvo mirę, o jaunesnis brolis gyveno Australijoje. Briusą sužavėjo tai, kad Olivija kilusi iš didelės šeimos, todėl ją ir vedė, nes jam nusibodo gyventi vienam šiame pasaulyje.

– Kokį laikmetį siekia tavo giminės šaknys? – toliau klausinėjo tėvą Zachas.

– *Mūsų* giminės, – pataisė jį Tabita.

– Labai seną, bet mano giminėje nėra nei Pengauerių, nei Delaverų. Šitą galiu jums garantuoti.

Zachas prunkštelėjo.

– Ir tu tiki, kad esi ponios Delaver giminaitis, nes ji taip pasakė?

– Taip, Zachai, tikiu. Nemanau, kad ji būtų išsigalvojusi. Galbūt esu tolimas jos pusbrolio ar pusseserės giminaitis. Juk jis ar ji nebūtinai turėjo būti iš Delaverų, tiesa? Galėjo turėti ir kitokią pavardę. Kažkoks ryšys vis tiek yra. Juk ji nebūtų užrašiusi savo dvaro žmogui, nesusijusiam su ja jokiais giminystės ryšiais. O ji aiškiai parašė, kad esu vienintelis gyvas jos

giminaitis. Taip dvaras atiteko man. Ir aš dėl to tikrai nesiskundžiu. – Briusas prunkštelėjo, dar kartą pasidžiaugdamas neįtikėtina savo sėkme gavus ant lėkštutės tokį įspūdingą dvarą ir rūmus.

Tabita šypsojosi.

– Aš irgi norėčiau būti iš Pengauerių giminės, – pareiškė ji.

– Kodėl? – stodamasis paklausė Zachas. – Ką gero įžvelgi Pengauerių giminėje? Kiek man žinoma, jie visi jau po velėna.

– Man patinka jų pavardė. Skamba kaip Pendragonai*, – atsakė mergaitė. Jai buvo sunku žodžiais išreikšti savo susižavėjimą šeima, kuri pastatė tokius nuostabius rūmus, bažnytelę ir skulptūrą sode.

– Namie kažkur turėtų būti šeimos medis, – tarė Briusas, vesdamasis vaikus į lauką, į saulės šviesą, ir uždarydamas pasakui save bažnytelės duris. – Galėsime paieškoti bibliotekoje. Ten gausybė knygų. Žinot, turiu jums iššūkį. Katras pirmas suras šeimos medį, gaus penkinę**.

Zachui tai patiko.

– Aš jį rasiu, – pareiškė jis ir susikišęs rankas į kišenes sparčiu žingsniu patraukė link medžių guoto.

Tabita įsikibo tėčiui į ranką.

– Aš tikrai žinau, kad tu esi Pengaueris, – pasakė ji, rimtu veidu žvelgdama į tėvą.

– Iš kur žinai, meilute?

– Žinau, ir tiek.

---

* Uteris Pendragonas buvo legendinis britų karvedys, karalius ir karaliaus Artūro tėvas.

** Penkių svarų banknotas.